

”Det talte ord gælder”

Talepapir, samråd den 24. november, SUU

Spørgsmål Q: Regeringen har med sin genopretningsplan besluttet at nedsætte tilskuddet til høreapparater med 10 pct. Hvorledes vil ministeren sikre, at forslaget ikke ender som en større egenbetaling? Kan ministeren oplyse, hvor stor egenbetalingen til høreapparater er i dag?

Spørgsmål R: Hvad kan grunden være til, at alle kommuner får en faktura på 6230 kr., uanset om det er et billigt høreapparat eller et lidt dyrere apparat, der leveres fra private leverandører, og at det ikke er muligt for kommunerne at få en faktura, hvor de enkelte elementer (høreprøve, apparat og tilpasning m.v.) er prissat? Vil ministeren sikre, at de enkelte ydelser prissættes også på høreapparatområdet?

Spørgsmål S: Ministeren bedes redegøre for, hvorfor regeringen ikke tidligere har taget initiativ til at gennemgå tilskudsordningen til høreapparater.

Der er stillet to spørgsmål om tilskudsordningen på høreapparatområdet til mig, nemlig spørgsmål Q og R, og et fælles spørgsmål, spørgsmål S, til indenrigs- og sundhedsministeren og mig. Jeg vil svare på dem et ad gangen, men jeg vil gerne starte bagfra, altså med spørgsmål S.

I spørgsmål S bliver vi spurgt, hvorfor regeringen ikke tidligere har taget initiativ til at gennemgå tilskudsordningen på høreapparatområdet.

Og til det kan jeg bare sige, at det har vi rent faktisk også gjort.

Tilskudsordningen blev indført i år 2000 under den tidligere regering for at sikre borgere med høretab en hurtig og fleksibel måde at få et høreapparat på. Baggrunden var de lange ventelister i det offentlige, hvor man kunne risikere at vente op mod to år på at komme i behandling.

Efterfølgende i 2002 var alle partier - dog med undtagelse af Enhedslisten – enige om at hæve tilskuddet fra 3.000 kr. til 5.000 kr. pr. apparat. Tilskuddet blev hævet for at mindske egenbetalingen, så borgerne fik et mere reelt frit valg. Man havde med det lave tilskud desuden heller ikke set den ønskede effekt på ventelisterne i det offentlige.

I 2007 blev der i et samarbejde mellem Socialministeriet, Indenrigs- og Sundhedsministeriet og Finansministeriet lavet et udkast til en budgetanalyse, hvor området blev gennemgået. Der blev i den forbindelse foretaget en sammenligning af priserne ved udlevering af høreapparat i offentligt og privat regi.

De tal, som vi fik frem, viste, at der ikke var noget, der pegede på, at der samlet set ville være en besparelse for det

offentlige ved at udlevere høreapparaterne i offentligt regi frem for i privat.

Det betød, at arbejdet blev indstillet. Regeringen har altså også tidligere kigget på området. Det har været i fokus ved flere lejligheder. Og som I ved valgte vi at nedsætte tilskuddet med genopretningspakken. Det er kun få dage siden, at vi førstebehandlede forslaget i salen.

Det er dog vigtigt for mig også at få slået fast, at der er rigtig mange borgere, der har haft gavn af tilskudsordningen. Men de voksende udgifter på høreapparatområdet og den høje aktivitet er helt og aldeles uacceptabel, hvis det ikke er et udtryk for et reelt stigende behov for høreapparater i befolkningen.

Indenrigs- og sundhedsministeren og jeg besluttede lige efter sommerferien at igangsætte en kulegravning af området. Her skal der fokus på udgiftskontrol, gennemsigtighed og kvalitet.

Kulegravningen skal være færdig i begyndelsen af det nye år, og den skal bruges til at vurdere den fremtidige organisering og indsats på området.

I forhold til spørgsmålet om egenbetalingen, nemlig spørgsmål Q, ved vi ikke, hvad egenbetalingen på et privat udleveret høreapparat er i dag. Det hænger ganske enkelt sammen med, at egenbetalingen afhænger af prisen på det høreapparat, som borgeren vælger.

Men vi har tal, der viser at en stor del af de borgere, der vælger at få deres høreapparat udleveret i privat regi, vælger et dyrere apparat end det, der kan rummes inden for tilskuddet. Og dermed påtager borgerne sig jo allerede i dag en egenbetaling. Der er altså masser af borgere, der ønsker apparater af højere standard end det, der kan rummes inden for tilskuddet.

Med genopretningspakken nedsætter vi nu tilskuddet til privat udleverede høreapparater med 10 pct., og så kan man spørge sig selv, om det ikke vil give øget egenbetaling?

Vi har tal, der viser, at gennemsnitsprisen på indkøb af et høreapparat i offentligt regi er steget med ca. 10 pct. i perioden fra 2002 til 2009, mens det offentlige tilskud til privat udleverede høreapparater i samme periode er steget med ca. 20 pct. Det betyder, at borgerne har kunnet få et dyrere høreapparat inden for tilskuddets størrelse.

Her mener regeringen, at der er rum for at sætte tilskuddet ned uden for store serviceforringelser for borgerne.

I forhold til fakturaen fra de private leverandører til kommunerne, og det er så spørgsmål R, så er det klart at i de tilfælde, hvor borgerne vælger et dyrt høreapparat, så vil beløbet på kommunens faktura i sagens natur ramme tilskudsloftet.

Men man må også huske på, at tilskuddet omfatter mere end betalingen for selve høreapparatet. Tilskuddet skal således ud over høreapparatet dække høreprøve, tilpasning, service og garanti, og det er inklusiv moms.

Når man ser på tallene for, hvor mange borgere der rent faktisk vælger et dyrere apparat end tilskuddet, synes jeg i og for sig ikke, at det er svært at forklare, hvorfor fakturaen til kommunen ofte lyder på et beløb, der svarer til tilskudsloftet.

Men når det så er sagt, så vil jeg også gerne understrege, at jeg tillægger det meget stor vægt, at der sikres gennemsigtighed på høreapparatområdet i forhold til udspecificering af kommunernes tilskud til privat udleverede høreapparater. Dette element indgår derfor i kulegravningen af området.

Som jeg også har sagt tidligere, så kan vi ikke leve med den høje aktivitet og de voksende udgifter, hvis det ikke skyldes et reelt stigende behov for høreapparater i befolkningen. Derfor skal vi nu have lavet kulegravningen færdig, og så må vi vurdere, hvad der skal ske med området.